

אָסוּר לְקַרֵּא בְּשִׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶא לְשׁוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פניני עיני חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולהצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה וב"ב

פְּרֻשֵׁת נְשֵׂא - חיים של תורה

נמצא, שישראל הלכו לפי ההשקפה האמיתית האומרת שאדם צריך לכוון דרכו בחיים לפי התורה. זהו בן תורה, שלעולם אינו מתנתק מן התורה, כשם שבן לא יוכל אף פעם להסיר מעליו את ההתייחסות אל אביו ואל אמו. לעומת זאת, הגויים סברו, שתורה הוא דבר גמיש ח"ו, שאפשר להתנהג עמו כפי הרצון והנחות האישית. הם חשבו, שכאשר נוח להם לצייט לתורה הם יצייתו, וכאשר יתקלו בקושי כל שהוא, הם יפרשו ממנה.

בעלי המוסר ביארו זאת ע"י משל: בעיירה קטנה אחת התארגנו בני הקהילה לכתוב ספר תורה מהודר. במקביל הכריזו על תחרות בין הנשים, ואמרו, האישה אשר תרקום את המעיל היפה ביותר עבור ספר התורה, תזכה שמעילה יולבש על הספר בשמחת הכנסת הספר להיכל. כאשר הגיע היום, הובאו לפני הרב המעילים היפים, והוא בחר מתוכם את היפה ביותר. כאשר באו להלביש את המעיל על הספר, התברר, שהוא קצר מדי. האישה שזכתה בתחרות התאכזבה מאד. היא ניסתה למשוך את המעיל ולמותחו, אך ללא הועיל, לפתע אמרה, שיש לה עצה: "נקצר מעט את הספר כדי שיתאים למעיל..." ישנם בני אדם המקבלים את התורה, אך הצרה שהם כורתים חלק מהתורה ומתאימים אותה לרצונם. יהי רצון שנעשה נחת ליוצרנו ותתקבל התורה עלינו, כבמעמד הר סיני.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

כאשר אנו יוצאים מחג נפלא כמו שבועות, נמצא ברשותנו מטען גדול וחשוב, שיכול ללוות אותנו בדרכנו בחיים. בשעה שהקב"ה הציע לאומות העולם את התורה, שאלו "מה כתוב בה?" בעוד שעם ישראל אומרים על אתר "נעשה ונשמע".

לכאורה, יש לציין את אומות העולם לשבח. הם הראו התעניינות, ויש לצייןם על שלא דחו על הסף, אלא היו מוכנים לדון בנושא. אך השבח הוא קטן מאוד, לעומת החיסרון שבשאלה זו. כי משמעות השאלה היא, שהם מוכנים לקבל תורה, אך ורק אם היא לא תפריע להם במהלך חייהם. כל עוד יוכלו להמשיך בחיי התאוה שלהם, לאכול, לדבר לקרוא ולעשות כל מה שהם רוצים, ניחא. אבל אם התורה תדרוש מהם לוותר על משהו, הם לא יהיו מוכנים.

לפיכך, השיב הקב"ה לכל אחת מהאומות תשובה שונה. לבני עשו אמר שכתוב בתורה "לא תרצח", לבני ישמעאל "לא תגנב" ולבני עמון ומואב "לא תנאף". ובאמת בפי כל אומה הציע הקב"ה את הדבר שטבוע בה, כדי שיבחנו, אם אכן הם מסוגלים לוותר על מאווי נפשם ולהסתגל לחיי התורה.

כאשר שמעו זאת, הודיעו מיד: הדבר אינו מקובל עלינו. לעומת זאת, ישראל הבינו שהאדם צריך להתאים את עצמו אל התורה. מי שמקבל תורה, צריך להיות מוכן לוותר על מה שמתחשק לו ולהתגבר על התאוות שלו. כי התורה מורה לאדם כיצד להתנהג, ובן תורה הוא אדם, שאינו מוודרך על ידי שום דבר אחר מלבד התורה. ולכן אמרו "נעשה ונשמע" וזכו לקבל את התורה.

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה ארז מזרחי וב"ב חגי פרזול וב"ב ימיש כדורי מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב נטלי בת יונית יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה אמנון בן מזל-פרנסה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש שגית בת רותי שמואל אימן בן אסתר זרי ציון ומאיר אברהם וב"ב גלית בת מסודי עובדיה בן נעימה אליהו ישי בן ז'ילה גילה נעם יצחק בן רחל ברכה עמית בן רבקה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות בשפע רזן אברהם וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר אילן בן ג'ולייט חגית בת ז'ילה גילה נימה בת נאוה פינינה בת עליזה יוסף בן רוחמה רונית בת סימי סיון בת אסתר תמר בת דליה רינה בת רחל יהודה חי בן עליזה

זרע קודש בר קיימא

נועה בת ברכה אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רוחמה אורטל זינה בת אירית שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הראשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יעקב חי בן מרגלית שליט"א הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בן סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר ברכה בת עכה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן טעירה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה אקבאל בת נושפארין דב בן מזל יפה בת שפיהא חנה בת הדסה יפה בת פורטונה בת מיהה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר רחל בת זוהרה איריס אהובה בת שרה אליהו בן גוהר פינינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה שלו בן מזל פחימה יהודה אריה בן רחל ברכה נחום בן כיריה דולב בן איריס אהובה - רפואת הנפש כל עם ישראל נעמי בת רחל

י"ב סיון תשע"ב		02/06/2012	
פרשת נשא			
הפטרה: ויהי איש אחד - שופטים י"ג			
ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
ר"ם	19:01	20:22	21:12
ת"א	19:20	20:25	21:09
חיפה	19:13	20:27	21:27
ב"ש	19:20	20:23	21:12

שואל ומשיב בהלכה – הטר ואסור

שאלה: מהו דין קמח לעניין תולעים? כיצד יש לנפות את הקמח? ומה דין המאכל כאשר שכח לנפות את הקמח?

תשובה: להלן סיכום ההלכה מפי הרה"ג אליהו חיים פנחסי שליט"א (מספרו 'חיים כהלכה' שיצא בעז"ה בקרוב):

אין איסור בתולעת אלא אם כן שורץ על הארץ כדכתיב: "וְכָל הַשָּׂרֵץ הַשָּׂרֵץ עַל הָאָרֶץ שֶׁיֵּצֵא הוּא לֹא יֵאָכַל (ויקרא יא, מא)". כל שאין אתה יודע אם שרץ על הארץ אם לא- אסור. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן פד ס"ז).

ונחלקו הפוסקים לעניין תולעים בקמח. יש אומרים, דאפילו לא פירש אלא רוחש בקמח נאסר. **מקורות:** חכמת אדם (כלל לח הי"א) וכ"כ הפרי תאר, דהוי כפירשה מפרי לפרי שכל קורט וקורט הוא כפרי בפני עצמו.

יש אומרים שתולעים הנמצאים תוך הקמח לא נאסרו, אך ביצא מן הקמח או לדופן הכלי, אסור. **מקורות:** ש"ך (שם ס"ק יד), ט"ז (סק"ח), וכתב הפרי מגדים (שם) דכל הקמח הוי כפרי אחד.

יש אומרים כל עוד שמונח בתוך הכלי, לא נקרא פירש, ואפילו פירשה התולעת לדופן הכלי, לא נאסר. **מקורות:** הפרי חדש, וכן הביא החזון איש (יו"ד סימן יד סק"ד) הביא מחלוקת הפוסקים דהריב"ם התיר כל זמן שמונח בכלי, והגהות שערי דורא אסור. ובתשו' נודע ביהודה מהדו"ק (יו"ד סימן כז) הביא שמסתבר כהפרי חדש.

לצורך ניפוי הקמח, חובה להשתמש בנפה שתבטיח, שלא יעברו בה תולעים, והיא הנקראת "נפת משי"- 60 מש (היא נפה שיש בה 60 חורים לאינטש [2.5 ס"מ מ"ר] ונפה זו עוצרת גם את ביצי התולעים. יש המהדרים לקחת נפה 75 מש).

אם שכח ולא ניפה את הקמח, אם נותר מאותו קמח, בודקים את הנשאר, אם נמצא נקי- מותרים באכילה. נמצא בו אפילו תולעת אחת, ראוי להחמיר. **מקורות:** הגר"ש וואזנר בובץ מבית לוי ח"ד (עמוד קנח).

אולם כאשר לא נותר כלל קמח, מותר באכילה. **מקורות:** עפ"י תשובת הרשב"א ח"א (סימן קיג) היות שהקמח אינו מוחזק להיות מתולע, ואינו אלא מיעוט המצוי שיש בו תולעים. וכתב הט"ז (יו"ד סימן פד ס"ק יז) דפת, שנאפתה מקמח שלא נודע אם התלע מותרת דהוי ספק ספיקא, ספק שמא התלע, ואת"ל התלע שמא נימוח בתנור. וכן העלה הגר"ש"ז אויברך בספר הליכות שלמה – מועדים (פ"ז אות ב) ודלא כהפרי חדש (שם ס"ק לג) דתולעת אינה נמחית אלא נקלית ואסור, וטפי מסתבר למימר שנימוח בשעת עריכה ולישה. ובשו"ת תשובות והנהגות ח"ג (סימן רנב) כתב להתיר ואף כאשר נמצאה תולעת לאחר האפיה לא ברור לאסור, היות ומן התורה בריה בטלה ברוב, אזי בלא נודע התולעת עד אחר אפיה ויש ספק אם פירש, כשמונח בכלי הרוצה להקל כהפרי חדש [לעניין גדר פירש] אין מוחין בידו.

היה דין כל האדם לכף זכות

להלן סיפור מופלא ביותר, ויש בו כדי ללמדנו, עד כמה עלינו לדון כל האדם לכף זכות, ולעיתים ייתכן, כי על אף מראה עינינו יכול להטעותנו ואם נחקור, נדרוש ונבדוק, ייתכן מאוד שנגלה, כי פני הדברים אינם כפי מה שנראה. ולהלן סיפור המעשה מפי אחד המרצים הבכירים, רב המעביר שיעורים בהלכה ובנושאים נוספים:

"פעם אחת אמרתי שיעור בהלכה והגיעו ב"ה קהל גדול. מולי ישבו שתי נשים, ואיך שהתחלתי לדבר- אותן נשים התחילו לפטפט. אני מפסיק - הן מפסיקות בשיחתן. מאחר והשיחה הפריעה לי, רמזתי להן על כך ואכן הן שתקו, אולם רק לרגע קט. מיד כשהמשכתי את השיעור - הן המשיכו לפטפט".

"לא ידעתי מה לעשות. האם באמצע השיעור עלי להוכיחן, מאחר שהן מפריעות ואף קוטעות את חוט מחשבתי, או שמא הן עלולות להתבייש. לבסוף החלטתי להבליג ולהמשיך בשיעורי, אולם כדי שמקרה מעין זה לא יישנה בשנית- החלטי להוכיחן בסיוע השיעור".

"כך המשכתי בשיעור עוד דקות ארוכות, כשהשתיים שממולי אינן מפסיקות לדבר. לא הבנתי, לשם מה הן הגיעו להרצאה. אם הן רוצות מקום לדבר- הן יכלו לעשות זאת בטלפון או בביתן. המקרה חזר על עצמו כל הזמן. ברגע שדיברתי- הן שוחחו ביניהן. היה קשה לי להתרכז, אבל ב"ה בסיכומי של דבר העברתי את השיעור על הצד הטוב ביותר".

"בסיום, ניגשתי לעברן כדי להוכיחן, אולם עוד בטרם הספקתי לומר את דברי, אחת הנשים פתחה ואמרה: 'ישר כוח הרב על השיעור, הוא היה מאד מעניין'. ואז היא אמרה לי את המשפט הבא: 'חברה שלי הינה חירשת ורגילה לקרוא שפתיים. אך לך יש שפם גדול והדבר הקשה עליה מאוד, היא התקשתה לקרוא את שפתיך - וכבר ביקשה לעזוב את ההרצאה. אולם, אז עלה רעיון במוחי ואמרתי לה: 'אני אחזור על דברי הרב מלה במלה, וכך תוכלי להישאר וליהנות מן השיעור. ואכן כך עשינו'. באותו רגע התביישתי ורציתי לקבור את עצמי'. כל הזמן רגזתי עליהן, ולבסוף הובהר לי, כי טעיתי בדבר וכי לשם השיעור הן הגיעו. עד כמה עלינו להיזהר, לבל נשפוט את זולתנו לחיוב!".

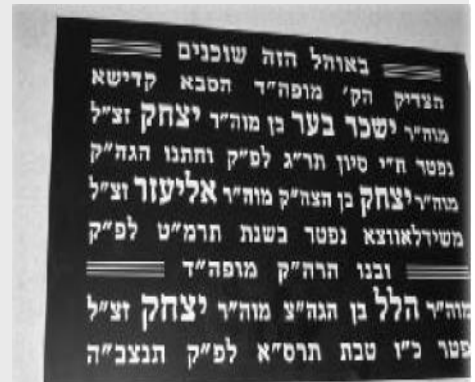
מנויים	הקדשת העלון	לשאלות בהלכה
לקבלת העלון חנם ב-email: PnineEH@gmail.com מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:	נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 054-7646633

הרה"ק רבי יששכר דב בער הידוע כ"סבא קדישא" מראדושיץ זצ"ל: נולד בשנת ה'תקכ"ה (1764). בגיל צעיר ניכרו בו אותות מובהקים של קדוש ופרוש. הרב הרבה בתעניות ובסיגופים. את כל זמנו הקדיש ללימוד התורה הקדושה. נודע בעיקר עבודתו בטבילתו במקווה, והיה טובל אף בנהרות קפואים ומושלגים. **ידוע היה בדורו כבעל מופת גדול, ורבים נהרו לפתחו.**

כל צדיקי הדור נהרו גם הם לביתו להתוועד עימו, ואורו זרח בהדרת עוז והדר תוך שהוא מנהיג את חסידיו בדרך של קדושים וטהורים ומלמדם חסידות ודרך ארץ. גויי הסביבה היו נותנים כבוד ליהודים לכבודו. "השרף" מקוצק אמר עליו בעת הסתלקותו, **"נלקח יחידו של עולם"**. רבי נתן דוד משידלובצא (בנו של הרבי מפשיסחא) אמר כי בטוח היה, **כי הסבא קדישא הוא המשיח**. נפטר ביום ו' ערב שבת קודש לפרשת שלח, ח"י בסיון ה'תרט"ג (1843). חי כ-79 שנים.

אביו: ר' יצחק (שימש בקודש אצל המגיד הגדול ממעזריטש, אשר הבטיח לו בעת נישואיו שיוולד לו בן שיאיר את העולם).

מרבתינו: ר' יעקב יצחק הלוי הורביץ (החזזה מלובלין), ר' יעקב יצחק רבינוביץ' (היהודי הקדוש מפשיסחא), ר' ישראל הופשטיין (המגיד מקוזניץ'), ר' אברהם יהושע העשיל (ה'אוהב ישראל' מאפטא), ר' שלמה הכהן רבינוביץ' (בעל ה"תפארת שלמה" מראדומסק), ר' משה לייב מסאסוב, ר' מנחם מנדל מרימנוב.

מתלמידיו: ר' אליעזר מדז'יקוב, ר' אלעזר מקוזניץ, ר' חיים מאיר יחיאל שפירא ("השרף" ממוגלינצא), ר' יוסף ברוך ("היהודי הטוב" מניישטאט), ר' יחזקאל שרגא משינובא, ר' יחיאל חיים מאז'רוב, ר' יעקב צבי מפוריסוב, ר' עמנואל מפשדבורז, ר' נתן דוד משידלובצא ור' שלמה מראדומסק.

○ יפר הרה"ק ר' אלטר מוואלבראם: בתו של זקינו הרה"ק מרן רבנו משה מלעלוב זיע"א הייתה חשוכת בנים ל"ע, **יען עברו הרבה שנים לאחר הנישואין ועדיין לא נפקדה בבנים**, והציקה לאביה הקדוש במר נפשה בכל פעם באמרה לו: **"הייתכן שלכל הבאים אליך אתה פועל עבורם ישועות שבעולם, ועבורי אינך יכול לפעול ישועה, הצריכה לי שאזכה בבנים חיים וקיימים?"**, ויהי כדברה אליו יום-יום ולא ענה לה דבר, עד שפעם אחת ניגשה במר נפשה והתמרמרה לפניו ואמרה לו: **"אבי הקדוש, לא אניח לך, עד שתבטיח לי ישועה לזרע של קיימא, ואם לאו, למה לי חיים, כי נפשי קצה לי ועיני כלות וצופות לישועה"**.

כשראה אביה, שעתה לא יפטור אותה עוד בתירוצים שונים, ענה לה: **"בתי, דעי, כי ישועתך מוכרחת לבוא על-ידי הרבי ה'סבא קדישא' מראדושיץ, ואצלו תיושעי בבירור**. כששמעה הדברים מפי הקדוש, לא שהתה עוד רגע, ומיד שמה פעמיה ונסעה לצדיק עם חמותה. בבואה פנימה שפכה מר נפשה לפני הצדיק וסיפרה לו, שכבר שנים הרבה אין לה זרע של קיימא ולזה שלחה אביה הקדוש לכאן לקבל ברכת קודשו כדי להיושע.

ויהי היא טרם כילתה לדבר, אחז הרב כסא אחד כנגדה כדי לגרשה מפניו וגער עליה ואמר לה בלשון זלזול, כמו שאומרים לצעיר בשנים: **"סמארקטע" בנים את רוצה? חיש מהר צאי מביתי**", והיא הייתה בטבעה מפונקת ורכה מילדותה, וכששמעה דברים קשים אלו של ה'סבא קדישא' נשבר לבה בקרבה מאוד ויצאה בכייה רבה והסכימה בדעתה, **שתבכה כל-כך עד שתצא נפשה**.

חמותה - בראותה גודל צערה נכמרו רחמים עליה, ותלך לדרוש מהצדיק הטעם, מדוע כך בייש את כלתה ולברר, מה חטא מצא בה שבשבילה מנע את ברכתו ממנה. אך נכנסה לרבנו והחלה לשאול אודותיה, השיב לה על אתר: **"אמרי לה 'מזל טוב' שהיא כבר זכתה לישועה הצריכה לה בשלמות, דעי, כי רק באופן זה יכולתי להשפיע לה ישועה בזרע של קיימא ולא היה שייך באופן אחר"**, ואחר-כך חזרו וקיבלו ברכת פרדה, והפעם הראה קריבות כיאות לבת קדושים כמוה, **וברכת הצדיק נתקיימה ובמועד שהבטיח לה רבנו ילדה בן זכר**.

"דוע המעשה הגדול, שאירע עם ה"בית החיים" של ראדושיץ, שבאזור כולו לא היה בית-חיים, והפריץ לא הסכים בשום אופן לתת מקום לקבור שם את מתי ישראל. פעם נסע הפריץ עם בני ביתו לטייל באזור ראדושיץ, כשנסע מחוץ לעיר, טבע בתוך ביצה ולא יכול לצאת משם. התאספו כל האיכרים מהאזור וניסו לעזור, אך לא עלתה בידם. הפריץ ציוה לכל אנשי הסביבה לבוא ולעזור לו לצאת, אך משמים לא הצליחו בידם.

בראותו, כי קרובה הרעה ולא דבר ריק הוא, ניגש ערל אחד לפריץ ואמר לו, שיביא את הרב הקדוש מראדושיץ, שהוא בעצמו ראה אצלו תחיית המתים. הפריץ שלח מיד שליחים לצדיק. בהגיעם אל ה'סבא קדישא' אמר להם, **שאם הפריץ יחתום על מסמך בחתימת ידו, שמקנה את המקום ההוא לבית החיים- הרי טוב, אם לאו- הוא ישקע שם לעולם**. הפריץ הסכים, וחתם על המסמך ומיד השתחרר מהביצה. ואכן במקום ההוא נטמן לימים ה"סבא קדישא", וכל השטח הוקדש לבית-החיים.

לפני פטירתו אמר: **"יום יבוא ויגיע שהאנשים יגיעו, יבקשו ישועה, לא ישמעו תשובה ויוושעו"**. אמרו הצדיקים שכוונתו הייתה לאחר פטירתו, על העולים על ציונו, שידוע שרואים שם ישועות ונפלאות עד אין סוף. ועד היום רבים העולים על ציונו נושעים ורואים ישועות ותשועות נפלאות מופלאות ב"ה.

שעת לילה מאוחרת במרכז הרפואי בבוסטון. כל החולים נמים את שנתם. הרופא התורן עובר במסדרון ומופתע לראות אור חזק בוקע מאחד החדרים. הוא מוצא שם אישה המפעילה ממיטת חולייה משרד שלם. היו עמה טלפון, מכונת כתיבה, קלסרים עמוסים, וכל הנדרש לניהול עבודה משרדית. האישה יושבת מרוכזת בעבודתה.

הרופא מתנצל על ההפרעה, ושואל את האישה לפרש עבודתה בשעה כזאת. האישה, חנה ליליאן כהן, מסבירה לרופא, כי היא עובדת בניהול יחסי-הציבור של ישיבת ליובאוויטש המקומית, ואושפזה בשיא ההכנות לערב התרמה שייערך בקרוב. "לכן נאלצתי להביא את ה'משרד' לכאן, כדי לבצע את כל המוטל עליי", אמרה.

אזכור המילה 'ליובאוויטש' הצית זיק בעיניו של הרופא. הוא הרגה רגע ואמר: "אם את עובדת במוסד של ליובאוויטש, אספר לך סיפור מפתיע שקרה לי עם הרבי מליובאוויטש". והוא החל לספר: "אני יהודי, אך לא קיבלתי חינוך לאמונה דתית. שנים הייתי רופא-קצין בחיל-הים האמריקני, שם צברתי ניסיון רב ברפואה".

"יום אחד קיבלתי טלפון ממשרדי פיקוד הצי, באי גוואם שבאוקיינוס השקט. הקצין, מעברו השני של הקו, סיפר על התפרצויות חוזרות ונשנות של הרעלות קיבה ומחלות מעיים, שפשטו בין החיילים המשרתים באזור, ועד כה לא נמצא מקורן. 'יש לפנינו שתי אפשרויות – או שנאתר במהירות את הסיבה לתופעה ונטפל בה, או שניאלץ לשחרר את כל החיילים לבתיהם. האם תהיה מוכן להתייצב למילוי משימה זו?', סיים הקצין את בקשתו".

"הסכמתי. ראיתי בכך אתגר מכובד. פונים דווקא אליי כדי לפתור בעיה, שהרופאים האחרים לא הצליחו לפותרה. קודם נסיעתי הלכתי לבקר את אמי. היא ניהלה חנות מצליחה, ונהגה לתרום סכומים הגונים מרווחיה לצדקה. את הכסף הייתה שולחת אל הרבי מליובאוויטש, שיחלקו על-פי הבנתו. כאשר סיפרתי לה כי לצורך הנסיעה עליי לעבור בניו-יורק, ביקשה, שאהיה שליח להעברת הכסף. סביר יותר שרצתה להפגישני עם הרבי...".

"את התור לפגישה עם הרבי קבעה אימא בעצמה. הפגישה נקבעה למחרת בלילה, בשעה שלוש לפנות בוקר. נכנסתי לחדרו הצנוע של הרבי. הרבי לחץ את ידי ואני הנחתי את הכסף על השולחן. הוא הביט בי במבט, שלא אשכח לעולם, והתעניין בי ובמטרת נסיעתי. הרבי שמע ממני על פרשת ההתפרצות המוזרה, ועל התקווה בפיקוד הצי, שאני אמצא את סיבתה".

"פני הרבי הרצינו. הוא לחץ על הזמזם שתחת שולחנו, וכעבור רגע נכנס המזכיר. הרבי ביקשו להביא סרגל, דף משבצות ומפת אזור גוואם. בתוך זמן קצר היו כל אלה מונחים לפניו. הרבי הוציא מאחד המדפים העמוסים בספרים חוברת של האקדמיה של חיל-הים האמריקני, חוברת שהייתה מוכרת היטב לכל רופא בצי. לאחר דפדוף קל מצא את טבלת זמני הזריחה והשקיעה באותו אזור, ושעות הגאות והשפל במשך היממה".

"הרבי הביט בי במבטו החודר ואמר: 'אומר לך מה תוכל לעשות בקשר למחלה, אך אינך צריך לפרסם את מקור המידע שלך'. בעזרת המפה והסרגל ערך הרבי מדידות של קווי אורך ורוחב על הדף, ורשם את התוצאות בפתק. לאחר מכן שרטט כמין מפה, הקיף נקודה אחת, ואמר: 'כשתגיע לגוואם, חפש את המקום הזה. המקום נמצא על שפת קו המים, וכדי להגיע אליו יש לבוא בשעת בוקר מוקדמת מאוד, כאשר מפלס המים הוא הנמוך ביותר. קח דגימות מחול הים ובדוק אותן במעבדה. ייתכן שעל-ידי כך תגיע לפתרון התעלומה'".

"הייתי מופתע למדי, ואולי גם השעה המאוחרת עשתה את שלה. עצתו של הרבי נראתה לי תמוהה. לקחתי את הפתק בנימוס והכנסתי לכיסי. הפגישה הסתיימה, הרבי לחץ את ידי במאור-פנים וברכני לשלום. מיד בהגיעי לגוואם השתלבתי בצוות המחקר, והתחלתי לנסות את כוחי בעיבוד הנתונים ובחיפוש מקור ההתפרצויות. עבר שבוע, שבו ערכנו בדיקות מקיפות ביותר, ושום פתרון לא נראה באופק. באין-ברירה שולחו רוב החיילים לבתיהם".

"לפתע נזכרתי בפגישה עם הרבי. מיהרתי לבדוק בכיסי ומצאתי, שהפתק שמסר לי עדיין אצלי. 'כדאי לנסות', אמרתי בליבי. עוד באותו לילה יצאתי לעבר הנקודה המדויקת בחוף הים והמתנתי לשעת השפל. ואכן, כפי שהצביע הרבי, המים הגיעו אז למפלס התחתון. מיהרתי לקחת דגימות מחול הים".

"החול נבדק במעבדה ופתאום החל להיראות קצה חוט. העמקנו את הבדיקות והגענו למסקנה חד-משמעית: התברר, כי הגורם להתפרצויות הוא חומר המופרש על ידי צדפות-הים בשעת השפל, כאשר המים אינם מכסים אותן. נמצא קשר ישיר בין החומר הזה לבין הרעלות הקיבה שבהן לקו החיילים, ובהמשך הבדיקה גילינו, איך הגיע החומר למזונם של החיילים".

הרופא סיים את סיפורו: "על הגילוי הזה קיבלתי תעודת הוקרה רשמית מהפיקוד הבכיר של חיל-הים האמריקני, אך בעבורי הייתה לסיפור הזה משמעות עמוקה יותר – הפכתי ליהודי מאמין...".

<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל עמרם בן חנה ז"ל נעמי בת כותון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל אודיה ע"ה בת יפה שתח' יונה בן סעדה ז"ל חיה רבקה בת מרים ע"ה סוליקה בת עישה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אינס בת מאירה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה יפה בת גאולה ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה יורם בנימין ז"ל בן חביבה הי"ו יוסף בן סעדה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב שבתי בן אסתר אטון זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חנה בת לאה ע"ה שרה בת מלכה ע"ה עודד מנשה ז"ל בן זהבה הי"ו מסעוד בן יקוט ז"ל</p>
--	--	---	--